

KAISA HAPPONEN
ANNE VASKO

MUR

und der Stern

Öisin tässä metsässä kaikki tuijottivat tähtiä.
Karhut ja muutkin.

Ne istuivat suuren kuusen juurella,
tuijottivat
ja olivat vaiti.

Silloin kun ollaan vaiti,
ollaan hiljaa eikä sanota mitään.

”TÄHTIÄ”, henkäisi Mur.

Yötaivas ulottui joka puolelle,
kaiken maan ympäri.

Ylös, ylös, ylös

ja alas, alas, alas.

Metsänrajassa tähdet näyttivät koskettavan puiden latvoja.
Murin yläpuolella ne olivat silti korkealla,
tassujen ulottumattomissa.

Kun Mur viimein pääsi ylös,
tähdet olivat edelleen kaukana.
Vain niiden valo kajasti maahan asti.

"NE OVAT AIVAN LIIAN KORKEALLA",
huokaisi Mur pettyneenä.

"Ja siellä pysyvät",
tokaisi pieni komenteleva pöllö ja jatkoi:
"Kyllä ne joskus sammuvatkin.
Sitten kun niiden aika on loppu."

